

Floor Paul
Lilian Sijbesma
Met illustraties van Zoë Corbey

KABAM!

Met een beetje *fantasie* durf ik alles

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Knuffelboom

Kyona zit aan de ontbijttafel. Om haar heen is het een gezellige drukte. Papa smeert de broodjes en mama vult de tassen. Haar zus Sya kletst met volle mond terwijl ze haar ontbijt eet. Kyona wiebelt met haar benen onder de tafel. Voor haar ligt een broodje met hagelslag. Normaal heeft ze die in drie happen op, maar vandaag niet. Haar buik doet zeer. Het voelt alsof er rode mieren in rondspringen.

Kyona gaat voor het eerst naar een nieuwe klas. Ze zijn net verhuisd. De dozen staan nog onuitgepakt te wachten op een plekje in het nieuwe huis. Het is een heel mooi huis. Met een grote kastanjeboom in de tuin. Kyona heeft voor het eerst een eigen kamer. Ze mocht zelf de kleur op de muur kiezen. Dat is allemaal reuzefijn, maar ja... die nieuwe klas. Ze is vreselijk zenuwachtig. Wat als de kinderen haar nou niet aardig vinden? Dat kan toch? Ze zucht diep. Ze wil helemaal niet.

Sya heeft haar ontbijt al op en borstelt zingend haar haren. Zij heeft er juist zin in. Kyona zucht nog een keer. Met haar vinger plet ze een hagelslagje op haar bord.

Mama slaat haar armen om Kyona heen.

‘Je gaat vast een hele leuke dag hebben,’ zegt ze.

Daar is Kyona niet zo zeker van. Mama ziet het aan haar ogen. Ze glimlacht en aait Kyona over haar wang.

‘Met allemaal leuke kinderen,’ voegt ze er bemoedigend aan toe. Mama geeft Kyona een dikke knuffel en een kus en dan moet ze naar haar werk.

Papa roept uit de keuken: ‘Doen jullie je schoenen aan? We gaan zo!’ Sya springt vrolijk van tafel. Kyona blijft zitten. Wat moet ze nou doen? Ze zou willen dat ze kon verdwijnen. Ze staart naar buiten, de tuin in. Daar staat de enorme kastanjeboom met van die dikke groene bladeren. De takken zijn zo hoog dat ze de wolken bijna kunnen aanraken.

‘Kyona, kom je?’ roept haar vader opnieuw vanuit de gang. Echt niet, denkt Kyona, ik doe niet mee! Vlug springt ze van haar stoel.

Op haar blote voeten rent Kyona de tuin in. Via het smalle kronkelpaadje, langs de kleine vijver. Ze rent zo hard als ze kan naar de kastanjeboom toe. Met haar rug gaat ze tegen de oude boom zitten, zodat niemand haar kan zien. Ze hoort de wind die de bladeren laat ritselen. De blaadjes dansen, dat ziet er mooi uit. Kon de boom maar zijn takken om haar heen slaan en alle zenuwen wegtoveren. Ze droomt weg bij dat idee.

‘Ik durf niet, boom. Kan jij me verstoppen?’ Ze legt haar oor tegen de stam.

‘Zal ik met je meegaan, naar je nieuwe klas?’ vraagt de boom.

Kyona lacht, dat is een goeie... dat kan toch helemaal niet! Al zou het wel gezellig zijn, een boom in de klas. Ze ziet het helemaal voor zich. Opnieuw moet ze lachen. Lachen helpt. Ze voelt zich al een beetje beter.

‘Hé, zit je hier?’ Betrapt... Voor haar neus staat haar vader, haar knalgele laarzen bungelen in zijn hand. Papa heeft van die lieve, warme bruine ogen. Hij ziet het altijd als er iets met haar is.

‘Ik durf gewoon niet,’ flapt ze eruit. Papa slaat zijn armen om haar heen. Dat voelt fijn en ze wurmt haar neus dieper in zijn kriebelende trui. Ze hoort papa’s hartslag bonken:

BOEM, BOEM, BOEM. Daar wordt ze rustig van.

‘Als je er straks bent, zal je zien dat het hartstikke leuk is. Alle nieuwe dingen zijn spannend.’ Kyona twijfelt. Zou hij gelijk hebben?

Achter op de fiets houdt ze haar vaders middel stevig vast. Ze kijkt naar haar zus, die stralend naast hen fietst. Sya’s haren wapperen in de wind en ze kletst aan één stuk door. Voorzichtig spiedt Kyona vanachter haar vaders rug. In de verte kan ze het schoolplein al zien liggen. Van alle kanten komen kinderen aangelopen.

Kyona klimt met tegenzin van de fiets af. Ze blijft als bevroren staan. Zoveel kinderen en straks vindt helemaal niemand haar aardig! Opeens voelt het weer alsof er rode mieren in haar buik rondspringen. Haar keel voelt dik en haar kiezen lijken wel op elkaar geplakt met superlijm. Ze wil hier helemaal niet zijn!

Als iemand ook nog tegen haar opbotst, wordt het haar allemaal te veel. Zo snel ze kan, haast Kyona zich naar een grote boom op het schoolplein. Ze duikt achter zijn stevige bast. Weg van alle drukte sluit ze haar ogen en haalt diep adem.

‘Kan je me helpen, boom?’ fluistert ze.

In haar fantasie antwoordt de boom: ‘Natuurlijk kan ik dat.’ Kyona is blij om de warme stem van de boom te horen. Ze slaat haar armen om hem heen.

‘Ik vind het zo spannend,’ vertrouwt ze de boom toe.

‘Dat snap ik,’ antwoordt de boom.

‘Denk je dat ze me aardig vinden?’ vraagt ze onzeker.

‘Absoluut,’ zegt de boom, hij klinkt heel zeker van zijn zaak. ‘En ik ben altijd in de buurt,’ voegt hij eraan toe. Kyona grinnikt.

‘Ja, want jij kan niet verhuizen, jij woont gewoon hier!’ Dat vindt ze een heel fijn idee.

‘Ga maar eens stevig staan,’ zegt de boom.

Kyona krabbelt overeind en haalt diep adem, ze voelt zich al wat rustiger. Rond haar voeten ziet ze hoe allemaal kleine boompjes beginnen te groeien. Dat is vast om haar op te vrolijken, denkt ze. Het werkt ook nog! Kyona kan weer lachen.

‘Is deze van jou?’ Kyona kijkt op. Voor haar staat een jongen van haar leeftijd die haar stralend aankijkt. Hij houdt haar gekleurde tas vast. Kyona knikt.

‘Alsjeblieft,’ zegt hij.

‘Bedankt,’ fluistert Kyona verlegen. Dan ziet ze ineens haar vader staan. Hij steekt zijn hand naar haar uit. Vol goede moed loopt ze met papa de school binnen.

Als ze bij haar klas komen, kijkt Kyona nieuwsgierig naar binnen. In het lokaal is het een gezellig zootje van kletsende kinderen. Ze zien er heel aardig uit. Dan ziet ze de meester haar kant op lopen. Hij geeft haar een hand.

‘Mohammed is de naam.’ Hij kijkt haar met nieuwsgierige, grote, vriendelijke ogen aan. Zijn korte haren krullen een beetje. ‘Maar jij mag meester Mo zeggen,’ gaat hij verder.

Kyona knikt en lacht naar hem.

‘Kyona is de naam, maar u mag Yo zeggen,’ rijmt ze terug. Met twinkellende ogen kijkt ze naar de meester die moet lachen om haar rijmpje.

Het is tijd om afscheid te nemen van papa, maar Kyona vindt het allang niet meer zo eng. Ze geeft hem een dikke knuffel. De meester neemt haar mee de klas in. Alle kinderen kijken nu haar kant op. Dat voelt toch wel spannend.

Als een presentator richt de meester zich tot de kinderen.

‘Boeren, burgers en buitenlui!’ Hij roffelt met zijn handen op het bureau.

‘Uw attentie alstublieft. Maak kennis met... Kyona!’

‘Hoi Kyona!’ roept de hele klas vrolijk in koor.

‘Hoi klas,’ antwoordt Kyona met een lach.

De meester wijst haar naar een plekje bij het raam. Kyona herkent de jongen aan het tafeltje ernaast, hij gaf haar de tas terug. Vrolijk steekt hij zijn hand naar haar op.

‘Hoi, ik heet Kemal.’ Kyona glimlacht. Gezellig schuift ze aan het tafeltje naast hem. Wat een fijn plekje. Ze kan precies de oude boom zien. Het lijkt wel of die naar haar zwaait. Kyona giechelt. Dit is echt een heel leuke klas.

Muzieklift

Kemal is de letter L aan het oefenen. Er staan al heel wat letters in zijn schriftje. Hij heeft echt heel hard zijn best gedaan, maar nu heeft hij eigenlijk geen zin meer. Hij gluurt naar de drumstokjes op de hoek van zijn tafel. Kemal is helemaal gek van drummen. Zijn drumstokjes gaan overal mee naartoe. Zal hij? Heel eventjes... kan toch wel? Stiekem schuift hij zijn hand naar de stokjes. Hij kijkt wel goed of de meester het niet ziet. Meester Mo heeft al heel vaak gezegd: 'Kemal, drummen doe je op een drumstel, niet op je tafel en ook niet op je been.'

Hebbes! Onder de tafel tikt Kemal stiekem met de stokjes op zijn been. Al snel zit hij er helemaal in. In zijn hoofd klinkt het als een echt drumstel: **TAKKE, TAKKE, TATS, BOEM, TJING!** Dat klinkt lekker! **TAKKE, BOEM, TJING, TJING!** Het is een grappig gezicht zo'n swingende Kemal. Achter zich hoort hij Berith grinniken.

TRRING! doet de schoolbel. Kemal schrikt op van het harde geluid. De muziek in zijn hoofd is in één klap verdwenen. Yes, lekker naar oma!

Kemal kent de weg op zijn duimpje. Als papa en mama werken, gaat hij vaak naar oma toe. Dat is heel gezellig. Oma is superlief, ze maakt de beste grappen en heeft altijd thee met een koekje als hij uit school komt. Mmm koekjes, lekker. Hij gaat er gelijk harder van lopen.

Onderweg drumt Kemal op alles wat hij maar ziet. Een

hekje, een bankje, een boom, een lantaarnpaal... Je kan het zo gek niet bedenken, zelfs de grond swingt mee. **BOEM, TAKKA, TAKKA, BOEM, TJING.**

Daar is de flat van oma al. Die is heel hoog. Als je op het dak gaat staan, kan je zeker weten de wolken aanraken. Oma woont helemaal op de allerbovenste verdieping. Kemal tuurt naar boven of hij oma al ziet staan. Maar nee, ze zal wel binnen op hem wachten.

De huissleutel van oma hangt om zijn nek, aan een stevig blauw koordje. Dat is heel handig, dan hoeft hij niet aan te bellen. Hij loopt door de grote hal als hij opeens een verschrikkelijk geluid hoort. **KRRRG, URRRG, TSJING!** Het is de lift die eraan komt. Brrrr. Kemal rilt ervan. Met een harde **PLONK, KGGGG** komt de lift tot stilstand.

‘Ha Kemal,’ zegt meneer Maas vrolijk. Meneer Maas is heel oud, wel bijna honderd. ‘Ga je mee met de lift?’

Kemal schudt zijn hoofd zo hard als hij kan. Ammehoela, hij stapt voor geen goud in die lift!

‘Ik neem liever de trap!’ roept hij vlug.

De trap is echt heel lang, maar alles beter dan die enge krakende lift! Zo snel als zijn voeten kunnen, sprint Kemal omhoog. Hij neemt wel twee treden tegelijk. Zijn drumstokjes ratelen langs de leuning. **RATSS.** Hij tikt op de leuning. **TIKKE, TAKKE, TATS.**

PIEP! antwoorden de zolen van zijn gympies. Hijgend steekt hij de sleutel in de deur.

‘Oma, ik ben er!’ Kemal schopt zijn schoenen uit.

‘Kemal, wat fijn. Hoe was het op school?’ roept oma uit. Kemal ploft gezellig naast haar op de bank.

‘Goed,’ antwoordt hij heel beleefd. Op het tafeltje staan al heerlijke koekjes klaar, Kemal kan zijn ogen er niet van afhouden. Oma grinnikt.

‘Aha, jij wil natuurlijk een koekje!’ zegt ze met een dikke knipoog. Kemal kiest er eentje met een kers erop en propt die in één keer in zijn mond. Jammie.

‘Er is iets leuks, Kemal,’ fluistert oma geheimzinnig. Ze wijst naar de hoek van de kamer. Daar staat een fonkelnieuwe rolstoel ingeklapt klaar.

‘Je rolstoel is er!’ roept Kemal met volle mond. Dat is echt heel goed nieuws! Oma kan niet meer zo ver lopen, maar nu kunnen ze weer lekker samen op avontuur.

‘Zullen we hem zo testen in het park?’ stelt oma voor. Kemal knikt enthousiast. Maar als hij naar oma kijkt die kreunend en steunend overeind komt, schiet hem plots iets te binnen. Een rolstoel kan natuurlijk niet over de trap... Dat kan maar één ding betekenen: de enge lift. In zijn hoofd hoort hij gelijk weer dat afschuwelijke geluid.

KRRRG, URRRG... Wat als die lift kapotgaat met oma en hem erin? Straks zitten ze voor eeuwig en altijd vast. Dat zou verschrikkelijk zijn!

‘Liefje, gaat het wel?’ Oma’s warme rimpelige hand aait over zijn hoofd.

‘Nou... euhhh...’ begint hij. ‘Ik euhh... Ik heb toch niet zo’n zin om naar buiten te gaan,’ verzint hij snel. Oma is heel verbaasd.

‘Waarom niet?’ vraagt ze. Kemal zoekt snel naar een smoes.

‘Ik denk dat het gaat regenen,’ zegt hij heel serieus. Maar de lucht is knalblauw en de zon schijnt fel naar binnen. Oma gelooft er geen sikkepit van, dat ziet Kemal ook wel.

‘Ik heb me er de hele dag op verheugd,’ antwoordt ze heel teleurgesteld. Dat snapt Kemal heel goed, maar ja...

Met lood in zijn schoenen sleurt hij de ingeklapte rolstoel naar buiten, de galerij op. Wat moet hij nou doen? Kemal sjort wat aan de rolstoel en krijgt dan een idee.

‘Oma!’ roept hij naar binnen. ‘Ik weet echt niet hoe dat ding open moet.’ Oma komt er al aan. Kemal doet net alsof hij ontzettend zijn best doet om de stoel uit te klappen, maar er gebeurt helemaal niks.

‘Zie je wel!’ zegt hij. ‘Het lukt echt voor geen meter!’ Maar oma zou oma niet zijn als ze niet gewoon haar zin krijgt. Ze trekt en duwt een keer aan de rolstoel, die gelijk netjes uitklapt.

‘O...’ mompelt Kemal. Als een koningin neemt oma plaats in de stoel.

‘Eén, twee, drie, hop! We gaan!’ Oma gebaart dat Kemal haar moet duwen. Kemal zucht zachtjes. Er is geen ontkomen aan...

Stapje voor stapje, zo langzaam mogelijk, duwt hij oma vooruit. Maar voor Kemal het weet, zijn ze al bij de lift. Wat nu?

Het voelt alsof er een alarm afgaat in zijn lijf dat steeds harder begint te loeien. **WIEJOE, WIEJOE, WIEJOE.**

Maar oma heeft niks in de gaten. Vrolijk drukt ze op het knopje van de lift. **KRRR, URRRG, KRRRG** klinkt het gelijk. De lift komt er kreunend en steunend aan. **KHRRR, GRAAA, KRAAA** klinkt het steeds harder door de flat.

WIEJOE, WIEJOE, WIEJOE loeit het alarm door zijn hele lijf. Stop, denkt Kemal. Stop, stop, stop!

Hij drukt zijn handen tegen zijn oren, om het geluid van de lift niet meer te horen. Dat helpt. Het alarm in zijn lijf gaat langzaam weer uit. Het enige dat hij nu nog hoort, is zijn hart. **BOEM, BOEM, BOEM!** Alsof iemand aan het drummen is vanbinnen. Kemal wordt er rustig van. Het brengt hem zelfs op een goed idee.

Met zijn drumstokjes tikt hij tegen oma’s rolstoel. Dat klinkt goed. **TJIKKE, TJIKKE, TJAK!** De lift maakt ook nog

steeds een enorm kabaal, maar eigenlijk vindt Kemal dat helemaal niet meer zo erg. Hij drumt gewoon vrolijk mee.

KRAAA, GRAAA doet de lift. **TIKKE, TJAKKE, TATS!** doet Kemal. Hij speelt lekker samen met de lift. **KRRR, GRRR, TIKKE, TATS, KLATS!** Dit klinkt fantastisch!

TJING! Daar is de lift al. De deuren schuiven open en dan snapt Kemal het: dit is geen gewone lift, maar een muzieklift! In de lift staat een glimmend drumstel voor hem klaar. Hij kan niet wachten en stormt naar binnen.

‘1, 2, 3, 4!’ roept hij uit. Hij drumt erop los terwijl de lift kraakt en piept. Het swingt echt de pan uit. **GRHHH, TJING, TIKKE, TATS, TIKKE, TIKKE, TJING, KKHRR, PATS.** Ook oma doet mee en danst in haar rolstoel. Het is een groot feest in de muzieklift. Discolampen flitsen en een discobol draait. Kemal gaat helemaal uit z’n dak.

‘Kom je nog?’ vraagt oma. Verbaasd kijkt Kemal op. Ze zijn al beneden. Alles ziet er weer heel normaal uit. Kemal grinnikt. Zo is met de lift gaan eigenlijk heel leuk!

‘Waar wacht je op?’ vraagt oma hem met een grijns. Kemal stopt de drumstokjes in zijn achterzak en pakt de rolstoel stevig beet. Vrolijk duwt hij oma de lift uit. **KKGGK** doet de lift nog een keer. Heel even lijkt het alsof de discolichten nog een keertje schijnen. Dan gaan de deuren dicht. **KLOENK.**

‘Scheuren, Kemal! Hop!’ roept oma giechelend uit. Dat laat Kemal zich geen twee keer zeggen. Op avontuur met oma is echt het allerleukste wat er is!